

Sursum Corda

Útmutató a szöveg feldolgozásához:

- Egy-egy bekezdést/részt felváltva hangosan felolvasunk.
- Összefoglaljuk az általunk felolvasott részt a saját szavainkkal.
- A teljes szövegben csendben megjelöljük, hogy mi az, ami megérintett.
- Felolvassuk azokat a szavakat/mondatrészeket/mondatokat, amelyeket megjelöltünk.
- Elmondjuk egymásnak, hogy mit mondanak számomra ezek a részek, illetve az egész szöveg.
- Feltesszük magunknak a kérdést: mire indít ez engem/minket?, mit tehetnénk?, milyen elhatározást tehetnénk?

Sursum corda - Emeljük fel a szívünket! A szentmisében ez a felszólítás a felajánlás kezdetén hangzik el. A szív az egész személyiségünket jelenti. Önmagunkat, életünket tesszük ilyenkor a kenyérrrel együtt a paténára.

„A szentmise elején kérjük az Isten bocsánatát. Ha házasesemberként a Jóisten bocsánatát kérjük, akkor Ő ezt mondja: tessék előbb a házastársal kibékülni és csak utána gyere vissza hozzám ezzel a kéréssel!... Amikor a pap felajánlaskor a magasba emeli a paténát, minket mint házaspárt emel a magasba! Szeretnénk olyan tiszták lenni, mint az ostya, de nem vagyunk azok, így méltatlanságunk tudatában ajánljuk fel a kenyeret és a bort mint saját magunk jelképét. Kettőnknek kell így a paténán feküdnünk vagy a kehelyben együtt lennünk, ezért egységben és közelségben kell lennünk egymással, hogy azon a kis tálcán békében elférjünk”

(Tilman atya)

Ostyányi életünk szeretetben való kiosztásának titka a megtöretés, amitől mindannyian félünk. „Könnyű beszélni a keresztről, és egészen más függeni rajta” – mondta Kentenich atya. Örök emberi kérdés: Isten miért engedi szenvedni a jókat, míg a gonosz vígan éldegél? Az ember igazságérzete lázad, de a hit nem az igazságérzetre épít. Gyakran esünk kísértésbe, hogy listát írjunk Istennek, ezután mit tegyen másként, hogy „Legyen meg az ÉN akaratom”, amiben mindenképpen kerüljön el bennünket a szenvedés. Nyakunkba akasztott kereszt medált viselünk, viszont megteszünk mindent, hogy ne kelljen hátunkra venni a Krisztus követésével együtt járó keresztet. Reméljük, hogy ha szépen járunk templomba, imádkozunk, akkor majd boldogan, egészségben, elégedettségben, elismertségben élünk, míg meg nem halunk, és aztán még boldogabban. Csodának éljük meg, ha Isten megteszi a mi akaratomat, valószínűleg Ő is csodának éli meg, ha mi megteszük az Övét.

Jézus arra hív, hogy tegyük szeretetté az életünket. Amint arra lehetőség nyílik, áldozatot hozunk. Ha valami nehézség ér, emlékeztetem magam: most csengetnek a felajánlásra. Az Üdvözítő most akarja áldozat-életét bennem folytatni. Ha ilyenkor az Üdvözítővel együtt függök a kereszten, akkor vele együtt én is átváltozok, és egyúttal újra felveszem vele a legbensőbb érzékelés-kapcsolatot.

„Halálat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat.” Mit jelent az Úr halálát hirdetni a nap folyamán? Az Úrral együtt áldozatként a kereszten függeni. Krisztus keresztre most az én

keresztemmé vált. Miféle kereszt ez? Lehet egy személyiség-kereszt; lehet egy családi kereszt; lehet a hivatásom keresztje. Lehet a gyermektelenség, a gyermekért való küzdelem fájdalma. Vagy tehetetlenül nézzük felnőtt gyermekünk küzdelmes életét, hivatás-, párkeresését, esetleg eltávolodását Istentől, Egyháztól. Lehetnek testi, lelki fájdalmaink, betegségeink, egzisztenciális nehézségeink. Mindez az Üdvözítő keresztjének egy szilánkja lesz számomra.

A megtöretéstől azért félünk, mert olyankor kicsúszik az ellenőrzés, irányítás a kezünkéből. Minden megtöretés – fizikai és lelki – egyszerre veszély és esély. Esély arra, hogy megálljunk és elgondolkodjunk, hogy mi az életünk alapja, ki az életünk középpontja, mi az igazi reményünk, hol tartunk a hitben és a szeretetben?

Előfordul, hogy egységérzésünk komoly áldozatok eredménye. Közösen birkóztunk meg valamilyen nehézséggel, vagy nagy küzdelmek árán újra igent mondtunk egymásnak, vagy a gyermekeinkkel megélt közös öröm tölt el bennünket. Olyan élményt vigyünk az Eucharisztia fogadására, amely mélyen összeköt minket. A megélt egységet még jobban elmélyíthetjük a kenyér és a bor színében jelenlévő Krisztusban. Jézus mondja: Legyetek egyek, egymással és egymásért élő lelki közösség! A nagy feladatok megoldásakor mindketten mély egységet élhetünk meg.

Ha Jézus életünk középpontjába lép, ha befogadjuk Őt az Eucharisziában, egyrészt személyes élményben részesülünk: szívünk megújul a szentségben. Másrészt közösségi élményben is: egyesít minket magával a szeretetben, vagy egyesít egy nagy közös feladatban. Az Úristen élő, minket összekötő erő. Az Eucharisztia befogadása növeli az egymás iránti szeretetünket, és gyümölcsözővé teszi közös munkálkodásunkat.

Emeljük fel szívünket! Most itt egy lehetőség, hogy ketten együtt ajánljuk fel házasságunkat, saját magunkat testestől lelkestől Jézus Krisztusnak. Ajánljuk oltalmába gyermekeinket!

Ajánljuk fel a mindennapi igyekezetünket, egész valónkat minden tehetségével és hiányosságával az Ő szent kezébe! A szentmise felajánlása lehet a mi Istennel együtt élő hármasságunk intím találkozási pontja.